

χρόνια να πίσω πιστόλια στα χέρια μου.

— 'Α! τότε θάγατε εγχείρι, γιατί το πιστόλι γροιάζεται ακατάκαυτη άσκησι. 'Ο καλύτερος σκοπευτής πού γνώρισα γυμνάζονταν κάθε μέρα, τουλάχιστον τρεις φορές πριν από το γεύμα. Χτυπούσε τη μπιγιά στον τοίχο.

— Μά αυτός ήταν σκουδαίος ! είπε ο κόμης. Και πώς τον έλεγαν ;

— Σύλβιο, έκλαμπρότατε.

'Ο κόμης ταράχτηκε.

— Σύλβιο ! φώναξε. 'Εγνώρισες το Σύλβιο ;

— 'Ημαστε φίλοι τήν εποχή πού ύπηρετούσα στο σύνταγμα, αλλά έχουν παράσει τώρα πέντε χρόνια, πού δέν έχω καμμιά εδδση γιά δαυτόν. Τόν έγνωρισάτε κ' έσεις ;

— Τόν γνώρισα και πολύ μάλιστα και θα σάς διηγηθώ και κάποιο άξιοπεριεργό γεγονός.

— Μήπως ένωσάτε το ρόμαχια, έκλαμπρότατε. Ένα βράδυ σ' ένα χορό από κάποιον ταραξία ;

— Και σάς είπε το όνομα του ταραξία ;

— 'Οχι, έκλαμπρότατε.

— 'Ημουν έγω, είπε ταραξιαστικά ο κόμης, και ή τρυπημένη είκόνα είχε απόδειξη τής τελευταίας μας συνάντησως.

— 'Α ! άγαπητέ μου, μήν το διηγηθής, είπε ή κόμισσα. Μά πάνε φρίκη όταν το άκούω.

— 'Οχι, θα τό διηγηθώ όλα, είπε ο κόμης. 'Ο κύριος έξερει πώς πρόβαλα το φίλο του, άς μάθη και πώς μ' έξεδιώχθηκε ο Σύλβιος. Και άρχισε τή διήγησή του :

— Καθώς έξορταε ή μονομαχία μας μέ το Σύλβιο είχα μείνει στη μέση. Έπρεπε να σταθώ να μέ πυροβολήσῃ και περίμενα πάντα αυτή τήν ήμερα. Πρώ πάντα έτόν ειχα παντρευτή. Τόν πρώτο μήνα τόν περιόσασα σ' αυτή τήν έγκαυλή μέ τήν γυναίκα μου. Ένα βράδυ, καθός γυρίζαμε μέ τήν κυρία μου παράλα σ' αλογιά μου, το άλογο τής άγρίσως άξαφνα κ' ή γυναίκα μου πέτρεψε και μου τόδοκα προσημνάσας νάρθη πεζή. 'Εγώ έτρεξα μπρός όταν στήν άλλη του οπιστό είδα ένα άμάξι και μου είπαν πώς κάποιος κύριος μ' έπείριεμα άπάνου. Μπήκα σ' αυτό το δωματίο και στο έπιλησίασα προσπαθώντας να τόν θυμηθώ.

— Δέ με γνώρισες, κόμη ; μου είπε μέ τρεμουλιαστή φωνή.

— 'Ο Σύλβιος ! φώναξε τρομαχτικά κ' έννοιωσα τīs τριχες του κεφαλιού μου ν' άνασηκάνουνται.

— 'Εγώ, ο ίδιος είπε. Σου χρωστώ μά βολή και ήρεθα ν' άδειάσω το πιστόλι μου άπάνω σου. Είσαι έτοιμος ;

'Εμπέτησα δώδεκα βήματα κ' άστάθηκα έκει στη γωνιά, παρακαλώντας τον να πυροβολήσῃ γλήγορα, προτού φτάσει ή γυναίκα μου. 'Εβγάλα το πιστόλι του και σημάδεψε. Μετρούσε τά δευτερόλεπτα...σπυλλογιζόμενος έκεινη...φριχή στιγμή ! 'Ο Σύλβιος κατάβρασε άξαφνα το χέρι του.

— Λυκοψία, είπε, γιατί το πιστόλι μου δέν είχε γεμάτο μέ κουκούτσια κεραιών αλλά μέ σφαίρες. Και καθός έξερεις, κόμη, ή σφαίρα είχε μάτι βαρύ κ' έγώ δέν έσυνήθισα να σημάδεψω άόλοπως. 'Ας πιάσουμε από τήν άρχή τή μονομαχία. 'Ας είξομε κλήρους πούδς θα σημάδεψῃ πρώτος.

Το κεφάλι μου βούτζε. Τά έχασα... Γεμίσαμε κ' άλλο ένα πιστόλι, είξαμε κλήρους κ' έπήρα πάλι τόν πρώτο.

— Έχεις διαβολεμένη τύχη, κόμη, μου είπε μέ κάποιο χαμόγελο, πού δέ θα τό ξεχάσω ποτέ.

Δέν έξορα πώς βρέθηκα έκεινη τή στιγμή και άναγκάστηκα να πυροβολήσω πρώτος. 'Η σφαίρα βρήκε αυτή τήν είκόνα. Έκεινη τή στιγμή ο Σύλβιος ήταν άπαίσος. 'Αρχισε να μέ σημάδεψῃ τώρα κ' αυτός, μά ξεφνικά μήκη μέσα ή Μάσσα, ή γυναίκα μου και κεραιάστηκε στο λαϊρό μου. 'Η παρουσία τής μωδούσας θάερως. 'Αγαπημένη μου, τής είπα, άστανεύομαστε. Έκεινη δέν πίστεψε και γυρίζοντας προς το φοβαρό Σύλβιο τού είπε :

— 'Αλήθεια είναι πώς άστανεύομαστε ;

— Πάντοτε ο κύριος άστανεύοματε κόμισσα, τής άπάντησε. Στ' άσεται μ' έμπάσους κήρυκα, στ' άσεται πού τρώγεις μέ μά σφαίρα το πάλκο, στ' άσεται λιγάκι πριν δέν πέτυχε το στόχο του. Γώρα ήρε και σ' έμένα ή άρεση μ' άστανεύω. Και άμέσως σηκώσε το χέρι του να μέ σημάδεψῃ. 'Η Μάσσα τότε έπεσε στα πόδια του.

— Μάσσα ; φώναξε, σήκω ! Είναι νεροπή. Κ' έσεις, κύριε θα πάμε να χλευάσετε αυτή τή φτωχή γυναίκα ; Θα πυροβολήσετε ή όχι ;

— Δέ θα πυροβολήσω, άπάντησε. Είμαι ικανοποιημένος, πού είδα τήν ταραχή σου και τή δειλία σου και σέ άνάγκασα να μέ πυροβολήσῃ. Αυτό μου είναι άρκετό. Θα μέ θυμάσαι. Σέ παραβίνο σή συνείδησή σου.

'Εκομα νά φύγῃ, μά σταμάτησε στήν πόρτα, κύτταξε τήν τρυπημένη είκόνα και χωρίς να σημάδεψῃ σχεδόν, πυροβόλησε. 'Η σφαίρα του βρήκε τήν τρύπα τής δικής μου σφαίρας στο κάδρο. 'Η γυναίκα μου λιποθύμησε. Οι ύπηρετες δέν έτόλμησαν να τόν πλησιάσουν, παγωμένοι από φρίκη. 'Εβγήκε στο περίπτερο, κλέισε τόν άμαξά του κ' έφυγε, προτού να συ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Γιατί ή ήρωϊς του δράματος του Δουμά ήταν κουτή. Μιά έξυπνη άπάντησις του συγγραφέως. 'Ο Δουμάς, τά κτήνη και τά ζώα. Τό παρμένο πού κριτικώ. Πώς άπεκτώνται τά έξυπνα παιδιά. Τά άλγεινόν κενόν. Μιά καυστική άπάντησις του Δουμά. 'Ο Δουμάς, ο Νέφσκυ και τά ποσοστά.

'Όταν ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, υίός, έγραψε το δράμα του 'Ο 'Αστος Πατέρας', τό έστειλε σέ διαφόρους γνωστούς του καλλιτέχνας γιά να τό διαβάσουν. Μεταξύ τών άλλων, τό έστειλε και σέ μία τέως ήθοποιό, ή όποία είχε πολλά κοινά σημητά μέ τήν ήρωίδα του έργου...

'Η παλαιμαχος ήθοποιός, όταν έπέστρεψε τό έργο στον συγγραφέα, τό συνόδευσε μέ τό 'έξῃ μιλλέτο : 'Τό δράμα σας, άγαπητέ μου, είναι θανατώσιο. 'Η ήρωϊς όμως του έργου σταρείται πνεύματος : γιατί αυτό ;

'Ο Δουμάς, τότε τής άπάντησε :

'Απλούστατα, φίλη μου : 'Αν τήν είχα κάμει έξυπνη, όλος ο κόσμος, στο πρόσωπό της, θάνε γνώριζεν...! είπες !

'Ο Δουμάς συντηρούσε στο σπίτι του ολόκληρο... ζωολογικό κήπο : τόν κόκορα Καίσαρα, τόν γάλο Μισούφ, τόν γύπα Ζουγκούφθα, κ' ένα φάντο κουνί.

— Συχαίνομαι τά κτήνη, συνήθιζε να λέη, τρελλαινουμεαι όμως γιά τά ζώα.

Κάποιος διάσημος Παρισινός κριτικός, περιήμφος γιά τις συζυγικές του άτυχίες, παρεπονείτο στον Δουμά υίο γιά τά παιδιά του τά όποια καθός έλεγε, ήταν όλα αδύνατο κρήςσας και κοντά.

— 'Α ! κύριε Δουμά, τού έλεγε άναστανάζοντας, θα μου χρειάζοταν ένας γυός, να... σάν κ' είσις.

— Όταν θέλη κανείς, άγαπητέ μου κύριε, άνήγνησε ο Δουμάς, να άποκτήσῃ παιδιά σάν κ' έμένα, φροντίζει να τά κήμη μονάχος του.

Κάποιος «τέως» φίλος του Δουμά, ο όποιος τόν είλεν αίσχρά συκοφαντήσει και ο όποιος είλεν να τόν δη πρό δέκα έτών, τόν έπιλησίασε κάποτε στον δρόμο.

'Ο Δουμάς έκομα πώς δέν τόν είδε κ' εξακολούθησε τό δρόμο του...

— Δέν μέ άναγνωρίζετε λοιπόν, έρώτησεν ο κακός φίλος τόν συγγραφέα τής «Κυρίας μέ τίς Καμελίας», είμαι ο Β...

— Μά τήν πίστη μου ! άπάντησεν ο Δουμάς... έχετε άλλάξει τόσο λίγο, ώστε μου είναι αδύνατο...να σάς άναγνωρίσω !...

Κάποιος κριτικός έκάκιζε, κάποτε, τόν Δουμά γιά τήν φράση του : «τά άλγεινόν κενόν» πού άφίνουεν στήν ψυχή μας ή στιγμές τής άδυναμίας μας», ή όποία περιείχετο σέ κάποιο μυθιστόρημά του.

— Τι παράξενη είκόνα ! τού είπε. Πώς είναι δυνατόν ένα πράγμα «κενόν», άδειο, να είναι «άλγεινόν» ;...

— Γιατί σάς φαίνεται παράξενο αυτό ; άπάντησε ψυχρά ο Δουμάς. Δέν έντυχε ποτέ σας να νοιάσετε ποικέφαλο ;...

Στό Παρισινό «'Οντεόν» άνεβράβασθη κάποτε μέ πολύ έπιτυχία, ένα δράμα το όποιον είλεν γράψει βέβαια ο Πέτρος Νέφσκυ, τόν είχε όμως βοηθήσει πολύ μέ τις πολύτιμες συμβουλές πού τού έδωσε ο Δουμάς. Μετά τήν άναβίβαση του έργου, ο Δουμάς έξήγησης να λάβῃ μέρος τόν ποσοστόν από τόν Νέφσκυ, ως συνεργάτης του, αυτός όμως άρνήθησε, παρουσιάζον τόν έαυτό του ως μόνον συγγραφέα του έργου. Έπικολούθησε, φυσικά άγριος καυγάς μεταξύ τών δύο συγγραφέων και ο Δουμάς έκδικούμενος τόν συνάδελφό του έλεγε σ' όσους τόν ρωτούσαν γι' αυτόν :

— 'Ο Νέφσκυ !... Είναι ένα πολύ έξυπνο παιδί. Γράφει μάλιστα και θεατρικά έργα όταν... έχω καιρό διαθέσιμο !...

νέλω από τήν κατάκληση, πού μου έκαναν όλα αυτά. 'Ο κόμης τελείωσε τή διήγησή του. 'Ετσι έμαθα το τέλος αύτου του έπεισοδίου, πού ή άρχή του μου είχα κάμα κατάκληση. Τό Σύλβιο δέν τόν ξανάδα. Έμαθα ότι κατά τήν επανάσταση πού 'Αλέξανδρου 'Υψηλάντη, άδηγώντας ένα άπόσπασμα ιερολοχίτες, σκοτώθηκε ήρωικά στο Δραγατσάνι.

'Αλέξανδρος Ποσειων

